

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 743/2021
14.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Драгомира Милојевића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Булатовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 171/18 од 04.12.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 227/21 од 15.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.09.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Булатовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 171/18 од 04.12.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 227/21 од 15.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 171/18 од 04.12.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године, у коју му је урачунато време проведено у задржавању од 07.03.2018. године до 09.03.2018. године. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 227/21 од 15.04.2021. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Булатовића и пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 171/18 од 04.12.2020. године преиначена, само у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд окривљеног АА за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од једне године, у коју му је урачунао време проведено у задржавању од 07.03.2018. године до 09.03.2018. године, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Момчило Булатовић, (с тим што бранилац у поднетом захтеву нумерише да подноси захтев само против другостепене пресуде, али из образложења захтева произилази да побија и првостепену пресуду) због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1, 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, преиначи пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 227/21 од 15.04.2021. године тако што ће окривљеног АА због кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ на основу члана 246. став 5. и члана 1, 2, 4, 5, 22, 42, 43, 45. став 5. и 6, 54, 56. и 57. ослободити од казне или осудити на казну затвора у трајању од 1 године коју ће окривљени издржавати на тај начин што не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција без електронског надзора.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је доношењем побијаних пресуда, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, обзиром да је у првостепеном поступку суд правилно и потпуно утврдио објективно чињенично стање утврђујући чињенице које се односе на оне радње које је предузео АА и које он није ни спорио, али те радње саме по себи, без субјективног елемента - директног умишљаја, не могу представљати кривично дело. По ставу одбране, из изреке пресуде се не може закључити да се ради о некој продаји нити преносу ради продаје, већ се ради само о „неком преносу за накнаду од 20 евра“.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости, по налажењу овог суда не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Кривично дело из члана 246. став 1. Кривичног законика чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су прогледани за опојне дроге.

Радња извршења кривичног дела из члана 246. став 1. Кривичног законика садржи већи број алтернативно постављених радњи и може се састојати у производњи, преради, продаји или нуђењу на продају опојних дрога, као и у куповању, држању или преношењу ради продаје опојних дрога, а учинилац мора поступати неовлашћено.

Полазећи од наведеног, а како из изреке побијане првостепене пресуде произилази да је окривљени критичном приликом у стању урачунљивости, иако је био

свестан свог дела и хтео његово извршење, а био је свестан да је његово дело забрањено, неовлашћено ради продаје преносио супстанце које су проглашене за опојну дрогу и то 1 ПВЦ кесу црвене боје у којој се налазило 515,10 грама опојне дроге, на тај начин што је за свог бившег комшију „ББ“ уз накнаду 20 евра преносио опојну дрогу марихуану и то тако што га је ББ позвао дана 06.03.2018. године и рекао му да треба да превезе марихуану из ... до Новог Београда, тачније до тржног центра ..., да би се дана 07.03.2018. године нашао са ББ код гробља у ..., где му је ББ предао пакет опојне дроге марихуане, коју је окривљени на месту сувозача превезао до ..., када су полицајци извршили преглед возила марке „...“, које је било паркирано на другом спрату паркинг простора ТЦ ..., којим је управљао окривљени АА и на месту сувозача пронашли једну већу ПВЦ кесу у којој се налазила опојна дрога марихуана.

Имајући у виду наведено, по налажењу Врховног касационог суда из изреке првостепене пресуде која је у напред наведеном делу потврђена другостепеном пресудом, јасно произилазе сви битни и то како објективни (неовлашћено ради продаје преносио супстанце које су проглашене за опојну дрогу) тако и субјективни елементи (у стању урачунљивости, иако је био свестан свог дела и хтео његово извршење, а био је свестан да је његово дело забрањено) кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ.

У преосталом делу бранилац окривљеног истиче повреде закона из члана 439. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, које образлаже наводима да је пресудом Апелационог суда у Београду дошло до повреде закона који се односи на примену закона који се не може применити и на повреде закона које се односе на одлуку о кривичној санкцији, с обзиром да, иако је окривљени открио од кога је набавио опојну дрогу, Апелациони суд није применио одредбу члана 246. став 5. КЗ (који је важио у време извршења кривичног дела) из којих разлога је јасно да је било места примени одредбе члана 246. став 5. КЗ, чиме се у суштини по ставу Врховног касационог суда, указује само на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости су неосновани.

Ово стога што је одредбом члана 246. став 1. Кривичног законика („Сл. гласник РС бр.72/09“ - који је важио у време извршења кривичног дела) прописано да ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, казниће се затвором од 3 до 12 година. Ставом 5. истог члана, прописано је да се учинилац дела из става 1. до 4. тог члана, који открије од кога набавља опојну дрогу, може ослободити од казне.

Дакле, члан 246. став 5. КЗ предвиђа факултативни основ за ослобођење од кажњавања за кривична дела из става 1. до 4. тог члана, односно само могућност, али не и обавезу суда да у случају када окривљени открије лице од кога набавља опојну дрогу истог ослободи од казне за предметно дело, те подразумева и оцену суда да су испуњени услови за примену ове законске одредбе.

Полазећи од наведеног, то су по оцени Врховног касационог суда неосновани наводи захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.